

staande uit de grijze weelderige waterwilg is een zeer harmonische rijkdom van bevallige vormen, hoekjes en groepjes ontstaan.

Wanneer men door dit dorp, dat een urenlange „streek” is, loopt, en men bewondert links en rechts de telkens opnieuw verrassende groepjes en tafereelen, dan wordt men nu en dan rauw getroffen door een huis in den algemeenen nuchteren 19e eeuwschen trant gebouwd, dat daar in deze oogbekorende omgeving in al zijn leegte en leelijkheid een dubbel afstootenden indruk maakt.... Maar toch zijn dat nog slechts uitzonderingen; ik geloof, dat bijna nergens een oud stukje cultuur zoo onge-rept is bewaard gebleven.

Alles wat deze menschen dragen en bezitten, hun woningen en gereedschappen, hun kleeding en versierselen, maakt eenzelfde bekorenden indruk, is tot schoonheid geworden; het leven heeft zich hier in schoonheid geopenbaard. De gereedschappen, die de boeren gebruiken in hun werk, zijn door krullen, verguldsel en frissche kleuren gemaakt tot stukjes kunst en gerangschikt in een bergplaats, waarin nu de vlakken, kleuren en vormen van het woninggeheel hun domineerend centrum vinden, het geheel maken tot een bevallige en sierlijke groep. Ook het leven binnenshuis, de atmosfeer der woningen inwendig, overtuigt ons dat de levenswijze, de levenshouding dezer menschen tot stijl geworden is. Een sterke tegenstelling wordt hier gevormd met het interieur dat door de moderne ordelooze fabrieksproductie chaotisch en stemmings- en uitdrukkingsloos is geworden. In de huizen der Staphorster boeren leeft de atmosfeer, die door alle tijden heen door de schilders gezocht is als het meest-betekennende, meest-echte aanzien van het bestaan, in één woord als het schilderachtige. En dat is wel de hoogste gezichtshoek van waaruit men het bestaan zien en beoordeelen kan.

De Staphorster boer heeft veel liefde en gevoel voor versierselen. Hij draagt rijke gedegen sieraden van edel metaal, groote zilveren of gouden, kunstig bewerkte knopen aan zijn gewaad, terwijl de vrouw onder kantwerk de blinkende beugel draagt, die haar, wanneer de zon hevig daarin glanst, maakt tot het stralende toppunt van al de schoonheid in deze zoo indrukwekkende kleine gemeenschap.

Het hoogtepunt in het waardige, edele, zuivere leven, dat deze menschen weten te leiden, wordt bereikt in de Zondagsche kerkgang, waar ik getuige van ben geweest. In een optocht begeven de boeren en boerinnen zich naar de kerk en gaandeweg voegen zich er meer menschen bij, tot er eindelijk een groote schare gevormd wordt. Al deze menschen, die in processie ter kerk trekken, in hun zwaar-rijke imponeerende kleederdracht, maken een onbeschrijflijken indruk. Ik zeide reeds, dat de voornaamste menschelijke eigenschap, die zich zoo sterk en schoon uit, w a a r d i g h e i d is. De vrouwen dragen aan zilveren kettingen zware kerkboeken